

מאמר מיוחד ל"ג בעומר

הילולא דבר יוחאי

איני 'מקובל', מה יש לי עם שמחת ל"ג
בעומר? • מה פשר השמחה העצומה
בהילולא דרשב"י? • איך ניגשים ל"ג בעומר
ואיך עורכים אותו? • אשרי העולים

התפרסם בשנה שעברה במדור "אנה אבקשך" בגליון "יחידתי"

הקונטרס נתנדב

**לכבוד התנא
האלוקי רבי
שמעון בר יוחאי**

ע"י הרוצה בעילום שם שליט"א

זכות התנא האלוקי תגן עליו
להצליח בכל מעשיו, ויזכה
להתדבק באורו הבהיר

©
כל הזכויות שמורות

שבטי ישראל 48 כ"ב

050-413-1519

dd0722531385@gmail.com

הילולא דבר יוחאי

שאלה:

מה יש לי עם ל"ג בעומר? מה יש לי עם רשב"י? אם כדי לפעול ישועות, וכי חסרים קברי נביאים תנאים ואמוראים וצדיקים בארה"ק כדי שאוכל לעלות להתפלל שם? ואם משום שמחת רשב"י על גילוי סודות התורה, וכי מקובל אני שזוכה להתעדן בזיו פנימיות התורה? אם כן מה לי פה במירון ובל"ג בעומר?

ובכלל, מה פשר השמחה העצומה שעולה עד שמי רום? היכן בכל קברי הצדיקים יש מושג שביומא דהילולא עושים שמחה ורוקדים עד כלות ומזמרים שבחי הצדיק בכיסופין? נכון שהצדיק עולה ומתעלה ביומא דהילולא שלו, אבל למה עלי לשמוח ולרקוד ולספר שבחיו ביום הזה?

תשובה:

ההלכה הפסוקה

לפני שנבוא לגוף התשובה, הרי קודם צריך לדעת את הפשטות על פי ההלכה והקבלה, של"ג בעומר הוא יום שמחה, כנפסק ברמ"א, וכפי שהמגן אברהם מבאר שם שהשמחה היא בהילולא דרשב"י. ומביא שם המגן אברהם

הסיפור הידוע שהאר"י הקדוש גילה לר' אברהם הלוי, שרשב"י הקפיד עליו שאמר 'נחם' בל"ג בעומר (כי נהג לומר 'נחם' בכל יום) ונענש על כך ש'ראה בנחמה' היינו שישב שבעה על אחד מקרוביו ל"ע.

וכן מובא ב'משנת חסידים' מגורי האריז"ל ש"מצוה לשמוח בשמחת הרשב"י ביום זה", ויש לציין על כך את דברי הזוהר הקדוש שיוצא כרוז בשמים "עולו עולו ואתו ואתו ואתכנשו להילולא דרשב"י". וכן כותב מוהרח"ו ז"ע שרבו האר"י הקדוש זי"ע היה עולה לל"ג בעומר במירון יחד עם כל משפחתו ו"אוכלים ושותים ושמחים שם", וכדי שלא תרצה לומר שעליית האר"י היתה בשל השגותיו הנוראות בפנימיות התורה - מוסיף הרח"ו שהאר"י הקדוש היה עולה עוד בטרם זכה להשגותיו הנוראות.

ואם כן, קודם כל עלינו לדעת בפשטות, שאכן, רבי שמעון רוצה שיחוגו את ההילולא שלו בשמחה ובצהלה, וכך היא הנהגת ההילולא שלו, וכך נפסק בהלכה.

❁ ב ❁

אנן בחביבותא

והסיבה היא כי רבי שמעון בר יוחאי הוא לא רק תנא פרטי, ולא רק תנא שגילה לנו כל כך הרבה משנות וברייתות, ולא רק תנא מתלמידי רבי עקיבא שהעבירו את התורה שבעל פה, ולא רק תנא שגילה חלקים נפלאים בפנימיות התורה - רבי שמעון בר יוחאי הוא אור הגאולה של כל נשמות ישראל. כי על ספר הזוהר הקדוש נאמר ש"בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" - הגאולה תבוא על ידי אורו של רבי שמעון.

תשאל, מה פשר המילים הגבוהות "אור הגאולה של כל נשמות ישראל"? התשובה פשוטה על פי מה שפירש מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע, שהגאולה

הכללית תבוא כשכל ישראל יזכו כל אחד לגאולה פרטית, ומהי הגאולה הפרטית? אומר הבעש"ט הקדוש "קרבה אל נפשי - גאלה" - כשיהודי זוכה להכיר ולהרגיש שהוא קרוב ומקושר להשי"ת, זו עצמו גאולתו.

זאת אומרת, **שרבי שמעון מגלה לכל אחד מישראל את עוצם האהבה והחיבור שבינו להשי"ת.** זוהי מהותו של רבי שמעון, וזהו הקשר הנשגב של כל יהודי באשר הוא לרבי שמעון.

ובאמת על יסוד זה בנוי כל ספר הזוהר הקדוש, וכל תוכנו, הן בנגלות הזוהר, והן בסודות הזוהר, בא לגלות ולהעמיק ולהרחיב ולהשריש את הקשר שבין ישראל להשי"ת. ולשונות הזוהר הקדוש בוערות ברשפי אש האהבה, ובאחד המקומות אומר הזוהר הקדוש שאם היו יהודים יודעים איזו אהבה יש להשי"ת אליהם, היו מנהמים ושואגים ורודפים אחריו כאריות, כדברי הכתוב "אחרי ה' ילכו כאריה ישאג", וכן על דרך זה בכל הזוהר. כי הזוהר הקדוש הוא **נשמת התורה**, והוא בא לגלות את **נשמת ישראל**, שהיא הקשר הנצחי בין ישראל להשי"ת.

בוקע את הסתר הגוף

תשאל, למה צריך לכך את רבי שמעון? הרי יש לכל אחד מאתנו אותה נשמה טהורה אלקית, אז למה אין לנו באופן טבעי את האהבה הבוערת, ואנו צריכים שרבי שמעון יגלה לנו אותה?

התשובה היא שבוודאי הנשמה שלנו בוערת להשי"ת, אבל יש לנו גם גוף. אנו עסוקים כל הזמן עם הגוף והגשמיות וענייני עולם הזה, והם מעלימים על הקשר האמיתי בינינו להשי"ת. והכח של רבי שמעון הוא שבוקע את

הסתר הגוף, והוא מצליח לעורר בנו את הנשמה, לגלות את הנשמה מתוכנו, ואז בוערת כאש אהבתנו להשי"ת.

מסופר כי הרה"ק רבי אלעזר מליז'ענסק זי"ע שבת אצל צדיק אחד, ובאמצע סעודה שלישית גנח הרה"ק ר' אלעזר "טאטע, טאטע", אמר לו אותו צדיק, "ודילמא לאו אביו הוא..." היינו שאולי אינו מתנהג כבן. כשחזר הרה"ק ר' אלעזר לאביו רביה"ק הרר"א זי"ע לליז'ענסק, סיפר לו את כל אשר קרהו ושאל מה עושים במצב כזה ש"דילמא לאו אביו הוא". אמר לו הרר"א: "שאל אביך - בארג דיר א טאטע". כלומר, על אף שהנהגתך אינה כבן, 'תלווה' אבא, כי באמת אתה כן בן וסופך ש'תחזיר' את ההלוואה ואף תתנהג כבן.

גם אנחנו, על אף שאנו נראים איך שאנו נראים, כשמגיע ל"ג בעומר אנו מקבלים 'הלוואת אבא' מרבי שמעון. הוא מגלה לנו את נשמתנו. לכן כשיהודי בא לרבי שמעון, נפתחים לו המקומות העמוקים ביותר. הוא עולה להר הקודש במירון ופתאום השי"ת נהיה ברור ואמיתי אצלו, קרוב אצלו. הוא מרגיש את הקירבה הכי עמוקה להשי"ת. רבי שמעון מאיר את כח הנשמה על אף הסתרות הגוף (ומבואר בספה"ק שזהו הענין שספירת ל"ג בעומר היא 'הוד שבהוד', שהוא היום הכי אחרון ונמוך בספירה - כי יסוד ומלכות הם כבר חזרה - כי גם ביום הכי נמוך מתגלה הכח של ר' שמעון).

ויתירה מכך. כי כוחו של רבי שמעון הוא עמוק מכך. רבי שמעון מצליח לעורר את הנשמה עד כדי כך, עד שזה לא נשאר כדבר זר, דהיינו שאתה נשאר בהכרתך 'גוף' שיש לך 'גם נשמה'... רבי שמעון בר יוחאי שהפקיר את גופו ביי"ג שנות המערה, וגילה את הפנימיות באופן כה מוחלט, מאיר כך שתבין שאין לך מציאות אחרת אלא נשמתך!

ד

שמחת הרשב"י - שמחת הקשר עם השי"ת

ומעתה עתה יכול להבין בעצמך, שכל שמחת רשב"י, שמהותו אינה מהות פרטית אלא מהות כללית של גילוי הקשר בין ישראל להשי"ת, אינה שמחה של מקובלים או אלו שבקיאים בשיטות רבי שמעון בש"ס, אלא שמחת הקשר עם השי"ת. רבי שמעון אינו נמצא רק בזוהר הקדוש או רק בסודות התורה, אלא הוא נמצא שם על ההר עבור מאות אלפי היהודים הנמצאים שם, והוא מגלה לכולם את הקשר שלהם עם השי"ת. הוא מביא את כולם למקומם הטבעי.

כאשר רבי שמעון שמח ביום הזה למעלה בעולמות העליונים, כשמתעלה מעולם לעולם באופן נשגב עד אין קץ אשר אין לנו השגה בו, הרי המשמעות של העליה הזאת היא - שכל ישראל קולטים יותר שהם קרובים להשי"ת! כי כאמור רבי שמעון הוא אור כללי שכולל את כל נשמות ישראל ומגלה להן את הקשר שלהן עם השי"ת, ולכן גם העליה שלו היא שיהודים ירגישו את הקשר שלהם עם השי"ת!

זוהי שמחתם של ישראל ביום הזה, וזוהי שמחתו של השי"ת כביכול ביום הזה, ורבי שמעון בר יוחאי, שהוא בבחינת ממוצע העומד בין ה' ובינינו, שמח בשמחה כפולה - שמח בשמחת ישראל שמתראים עם השי"ת ביום הזה, ושמח בשמחת השי"ת שמתראה בישראל. עליונים ששו ותחתונים עלזו בקבלת יום זה, אשר בו מתגלה עוצם האהבה בין ישראל להשי"ת.

זוהי התשובה לשאלת השמחה - ביום הנשגב הזה אתה שמח שאתה מכיר בגודל הקשר הנצחי המאוחד שלך עם השי"ת, אשר זוהי השמחה הכי גדולה אצל כל יהודי - "ישמח ישראל בעושו, בני ציון יגילו במלכם".

ה

פועלין ישועות במירון

זהו פשר גם מעיינות הישועות הנובעים במירון, עד שצדיקים היו אומרים שכל הר מירון מלא ב'אבנים' שיהודים הורידו מעל לבם על הציון הקדוש. אפשר להסתכל על זה כתפילה על קברי צדיקים שאמנם מסוגלת מאוד, ובפרט אצל רבי שמעון שביטל כמה גזירות ואמר שיכול לפטור את כל העולם כולו מן הדין, אך על כך שאלת בשאלתך וכי חסרים קברי צדיקים ומהם שביטלו גם כן גזירות נוראות וכן הלאה.

אולם הענין הוא שאכן, כשיהודי מגיע למירון להתחנן בעד כל ישועה שתהיה, אין זה רק מצד תפילה על קברי צדיקים, אלא כתוצאה מהאור הגדול השורה במירון. אור הקשר עם השי"ת.

כי הרי אליבא דאמת כל הצרות בגשמיות מגיעות מחוסר הקשר בין יהודי להשי"ת, וכאשר יהודי מגיע למירון אצל רבי שמעון, הוא מגלה את הקשר הטבעי שלו עם השי"ת, ופתאום ברור לו כשמש בצהרים שרק השי"ת יכול לעזור לו, ואין לו משען ומבטח אחר. והסוד של רבי שמעון הוא שהוא מגלה את הקשר עם כל הטבעיות, עם התמימות והישרות, וכך יהודי ניגש להתחנן להשי"ת בלי חכמות וחשבונות רבים אלא כבן המתחטא לאביו, בהרגשה טבעית ובבטחון עצום שהשי"ת יושיע אותו - לכן לא פלא שיהודים מורידים את האבנים מהלב ויוצאים לחצר בריקוד, והשי"ת מושיע אותם מעל לכל דרכי הטבע.

זהו בעצם בכלל סוד התפילה. למה קשורה התפילה לקירבת השי"ת, עד שהכתוב משבח את ישראל "כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו בכל קראנו אליו", ו"קרוב ה' לכל קוראיו"? התשובה היא כי התפילות והבקשות מבטאות את הקשר הטבעי שיש לישראל עם השי"ת כאבא ובן.

ובמירון אצל רבי שמעון, זוכים שיהיה בבחינת "לכל אשר יקראוהו באמת", כי רבי שמעון מגלה את הקשר האמיתי והנצחי.

❁ 1 ❁

טבעיות של בן ואבא

מירון היא עיר הגעגועים של כל יהודי, ולא בכדי! מירון היא עיר מקלט של הנשמה. בזמן הגלות כשאין בית המקדש קיים, המקום שיהודי יכול להתראות עם השי"ת זה אצל רבי שמעון (העדות להשראת השכינה בבית המקדש היתה נר המערבי, שרומז לצדיק, שהוא שמגלה גם בימינו שכינה שורה בישראל). כך הם דברי הזוהר הקדוש על הכתוב שנאמר בעליה לרגל "אל מול פני האדון - דא רשב"י", ורואים במציאות כי אם ישנו זכר כלשהו לשמחה הנפלאה עד אין קץ שהיתה בעליה לרגל - הרי זה במירון בהילולא דרשב"י. יהודים שמחים, אוכלים ושותים בהתרוממות, שופכים את הלב, טוב להם על הלב, מרגישים אצל אבא. הקשר עם השי"ת גלוי בצורה הכי טבעית.

הסיבה היא כאמור, כי רבי שמעון עתיד להוציא אותנו מהגלות, הוא שמגלה לנו את אור הגאולה - שהגאולה היא זוהי הקשר והקירבה להשי"ת. לכן במירון בכלל ובל"ג בעומר בפרט ההרגשה השלטת אצל כל אחד היא טבעיות, נעימות ושביעות רצון. זוהי הרגשה של בן אצל אביו, שלא חסר לו כלום. רבי שמעון מגלה כאמור את נקודת הקשר הכי טבעית בין יהודי להשי"ת, וזה משהו שכל אחד מרגיש, ורואים בחוש שבלי שום הסברים, יהודים משתוקקים ונוסעים לרבי שמעון בכל עת מצוא, וזה בשבילם כמים קרים על נפש עייפה. אין כמו אותה הרגשה נפלאה של יהודי שהגיע לרבי שמעון, ובפרט בל"ג בעומר.

כשקולטים את זה, כשמבינים שפשר הנעימות הגדולה במירון אינה נעימות

סתמית אלא נעימות של בן השרוי אצל אביו, אזי מתחילים להרגיש ולחוות זאת. כל הזמן עסוקים עם האהבה וההתראות עם השי"ת. חושבים ומדברים ושרים ושמחים: טאטע, טאטע, טאטע איך בין ביי דיר. איך בין ביי דיר!

אמנם, אם היה לנו קצה דעת, הרי שאז היתה הבושה וההכנעה אוזת בנו, כמו שהאור החיים הקדוש - על אף כל השגותיו הנוראות ודווקא משום כך - הרגיש בעלותו למירון שאין בינו ולמהלכת על ארבע וזחל את עלייתו להר בפחד אלקים. אך בהיות שאין לנו דעת, לפחות אנחנו מגיעים עם אמונה עצומה ברשב"י, שהוא מגלה לנו את הקשר עם השי"ת, ואף לפחותים כמונו, ובהכנעה ושמחה גדולה אנו שמחים עמו.

עבודת ל"ג בעומר

ולסיום, הבה ניתן תשובה קצרה על שאלת רבים מדי שנה בשנה: מה עבודתנו ביום הקדוש הזה?

כאמור, ל"ג בעומר הוא היום של רבי שמעון, והיום של רבי שמעון משמעותו יום שבו מאיר רבי שמעון לכל יהודי שמגיע אליו את הקשר הפנימי שלו להשי"ת.

והעבודה העיקרית היא - פשוט להגיע לרבי שמעון. כי כדי לקבל את האור הזה אין לנו ממילא כוחות משלנו, ושום הכנה ועבודה לא תעזור להוריד אור כזה, אלא פשוט לקבל את האור של רבי שמעון אצלו בהילולא. עצם זה שיהודי עולה הוא ומשפחתו לרבי שמעון לשמוח, זה אומר שאין לו מקום טוב יותר מהקשר עם השי"ת. זה מה שהוא רוצה כל חייו, וזה מה שהוא נוסע לקבל במירון.

כמובן שלכל דבר שבקדושה צריך להתכונן. ראוי ללמוד זוהר הקדוש, וראוי בעיקר להתכונן בתפילות להשי"ת שנזכה לגלות את הקשר שלנו אליו, ולשמוח מיד בגילוי הקשר - לשמוח שיש לנו אב קל גדול ונורא אחד יחיד ומיוחד שאנו מקושרים ומאוחדים באחדות נפלאה. ולשמוח עם רבי שמעון שמגלה לנו את הקשר הזה.

כשמגיעים למירון, ונשאבים בגודל שמחת הקשר עם השי"ת שרבי שמעון משפיע לכל הבאים אליו - צריך לחטוף את השמחה ולקחת אותה לכל השנה. וכיצד לוקחים את השמחה לכל השנה? **העצה היא: דיבורים.** כי הכלל הוא שכל אור שרוצים לקבוע אותו בלבנו ולעשות לו כלי, הרי זה נעשה בדיבורים (כי כל הבריאה נעשית בדבר ה'), ואם רוצים להוציא את ההרגשה הפנימית שתישאר לתמיד, צריך להוציא אותה בדיבורים (כי הכלל הוא שהדיבור הוא הממוצע בין הנשמה לגוף, כי הוא הקשר שבין המחשבה הרוחנית לאברים הגשמיים).

וזהו הענין של שירת 'בר יוחאי' 'ואמרתם כה לחי', וכן הלאה, שמרחיבים כולם איך שרבי שמעון משפיע את כל גילויו אורו יתברך לישראל ומגלה את הקשר והחביבות של ישראל עם השי"ת. וכן נהגו ישראל קדושים להרבות באמירת תהלים, אשר גם הם, מזמורי דוד המלך, מבטאים בדיבורים את גודל האהבה של פנימיות הנשמה להשי"ת.

ובכלל אפשר להרבות בדיבורים, כבר החל מהנסיעה. דיבורים להשי"ת, דיבורי אמונה, דיבורי אהבה, דיבורים לרבי שמעון. והדיבורים יקבעו בעז"ה בלבנו את גילוי הקשר עם השי"ת לנצח.

אשרינו מה טוב חלקנו בהילולא דבר יוחאי!

בשלהי ובעקבות התשובה הגדולה והמורחבת בענין ל"ג בעומר שב"ה הביאה תועלת ושביעות רצון מרובה בקרב הציבור, הגיעו כמה שאלות אודות כמה נקודות שלא נתבהרו כל צרכן. ובעז"ה יתבארו כאן על קצה המזלג.

שאלה:

במאמר הקודם נתבאר כמה פעמים שיש לדבר לרשב"י, לשיר לרשב"י. ולא הבנתי מה הענין בזה. אמנם רשב"י מאיר את הגילוי הגדול של הקשר ביני להשי"ת, אבל למה זה צריך להיות על ידי דיבורים ושירים והתעסקות עמו?

תשובה:

צריך להבין דבר פשוט, שכשאנו באים לרשב"י, הרי אנו כמו באים לצדיק חי, ועוד יותר מכך (לשון חז"ל היא "צדיקים במיתתם קרויים חיים", ולשון זוהר הקדוש היא "יתיר מבחיייה"). השפע שאנו מקבלים אצל רשב"י הוא לא כי שם מקום פטירתו, אלא כי שם הוא עומד עתה ומשפיע לנו. וכמו שאצל צדיק חי, הדרך הפשוטה היא לבוא אליו ולהתחבר אליו ולדבר איתו, וכך הוא משפיע את גילוי אור השי"ת - כך גם אצל רבי שמעון ויותר מכך.

ולהרחבת הענין: כל יהודי, מציאותו האמיתית היא נשמתו, אולם כאשר מדובר בצדיק, הרי כל חייו הם חיי נשמה, ובפרט ברבי שמעון, שביטל בצער המערה את כל גופו, הרי שהוא כולו נשמה. לכן צריך להבין, שכשבאים לקברו של הצדיק, הרי באים לנשמתו, ונשמתו חיה וקיימת כמו ועוד יותר מבחיייה.

ואף שנשמתו של הצדיק מתעלה מאוד משנה לשנה, ובפרט רשב"י שמתעלה

עד אין קץ, ישנם חלקי נשמה שנשארים למטה תמיד להשפיע לישראל, ולא עוד אלא שהם קשורים לחלקי הנשמה העליונים, וממילא בהתעלות הנשמה למעלה, בפרט ביומא דהילולא שאז הוא יום התעלותה, הרי היא משפיעה למטה השפעות נוספות לנשמות ישראל. ויש לציין שמבואר בזהר הקדוש, שאלמלא תפילת והשפעת הצדיקים הקודמים על החיים בעולם הזה, לא היינו יכולים להתקיים בזה העולם! הרי לך גודל השפעת הצדיק לאחר הסתלקותו עלינו ועל בנינו.

ולסיכום, הרי שכשאנו עולים עתה לרשב"י, הרי זה בדיוק כמו שיהודים היו הולכים לרשב"י בחיים חיותו ממש! ואמנם על אף שאנו יודעים שרשב"י הוא גדול ונשגב עד שאין לנו שום קצה השגה, הרי אנו זוכים לעלות ולהיראות אצלו לדבר איתו ולהתחבר אליו!

יש לציין את המובן מאליו, שהרגשה זו מביאה איתה חרדת קודש ומורא גדול בעלותנו להר הקודש. ולהמחשת הענין, תאר לעצמך שאתה נכנס לקודש פנימה, ולאחר מכן תאר לעצמך שאתה נכנס אצל רבוה"ק זי"ע ולמעלה בקודש, להרה"ק הרבי מלובלין זי"ע והרבי ר' אלימלך זי"ע, וכך למעלה בקודש. הרי חיל ורעדה יאחזון. ועל אחת כמה וכמה כשמדובר ברבי שמעון בר יוחאי, אשר אם כל תנא היה יכול להחיות מתים ואין לנו שום השגה בתנאים, הרי מרשב"י רועדים עליונים ותחתונים, ומבואר בזה"ק שכל הבריאה אצה לעשות רצון ר' שמעון, ואפילו אליהו הנביא, אם רשב"י צריך אותו הוא עוזב את הכל ומגיע לרשב"י. אם כן כמה בושה ורעדה מקיפים את האדם כשעומד מול רשב"י. לא יוכל העט לתאר זאת.

ואמנם, מצד שני מתנחמים אנו בדברי ה'בית אהרן' ש"כשם שהקב"ה לכל כך רשב"י לכל, אף לפחותים". וכאמור בגליון הקודם, מהותו של רשב"י היא להאיר את הקשר עם השי"ת לנשמות ישראל, ולכן כל יהודי באשר הוא שייך לרשב"י (בזכות רשב"י לא תשתכח תורה מישראל, היינו שלא תשתכח הדביקות בהשי"ת מאף אחד מישראל). לכן יחד עם הבושה וההכנעה הגדולה, יש לנו תשוקה ותקוה גדולה להתחבר לנשמת רשב"י, כי כל יהודי שייך אליו.

שאלה:

קראתי בשקיקה את התשובה אודות יום ל"ג בעומר שנתבאר בטוב טעם, אולם כל מה שנתבאר שם עסק בשמחה ושפע שנסמתינו מקבלות בזה היום מהשי"ת, והרי לימדו אותנו הספה"ק שהמדרגה העליונה והאמיתית היא לא להתעסק עם עצמנו, אף עם עצמנו האלקי, אלא אדרבה, לחפש להביא להשי"ת שמחה ונחת רוח ע"י מעשינו, וכביכול להשפיע כלפי מעלה. ולכן שאלתי היא איזו מצוה ושמחה אנו יכולים להביא להשי"ת בזה היום (ולא להיות רק עסוק עם מה שאנו מקבלים ממנו)?

תשובה:

'מצות היום' שכלל ישראל מביאים ביום הזה להשי"ת היא מצות "ולדבקה בו", שהיא כוללת בעצם את כל תרי"ג מצוות. כי מצות הדביקות בהשי"ת היא תכלית כל התורה, כמבואר בחז"ל. ואיך מתקיימת מצות הדביקות? מבארים חז"ל שדביקות בתלמידי חכמים היא כדביקות בשכינה. כי הדביקות בהשי"ת היא רק על ידי הדביקות בצדיק (וכמבואר שם שדביקות לבד אינה אפשרית כי אש אוכלת הוא), ובפרט ברשב"י שהוא הצדיק הכללי המשפיע את הדביקות לנשמות ישראל (כמבואר בארוכה בגליון הקודם). היום הזה הוא יום של דביקות בתלמידי חכמים והתקשרות לצדיקים, דביקות בשכינה, שהיא בעצם כללות כל התורה והמצוות, שהיא התענוג והנחת רוח שאנו מביאים להשי"ת.

כמו כן בשמחתנו ביום הזה, צריך לשמוח בשמחת השי"ת. כי השי"ת הוא שמח ביום הזה שבניו אהוביו מתקרבים אליו ומגלים את הקשר איתו, ובשמחה זו שלמעלה נשמח. בשמחתו כביכול ישמח לבנו גם אנו.

כמו כן צריך לדעת, שמהות הקשר שמגלה רשב"י היא, שיהודי כל כך קשור עם השי"ת - כי זוכה להכיר שאין כל מציאות מבלעדי השי"ת - עד

שאינן לו כל רצון לעצמו, וכל רצונו ותאוותו הוא לעשות נחת רוח להשי"ת ולגלות אורו בתחתונים (ולא רק שרוצה לדבק נפשו בהשי"ת), כנוסח התפילה "אתה אחד ושמך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", וביארו הספה"ק שמהותו של גוי זה היא שרוצה להאיר את ה"אחד" ב"ארץ". וכמו שאמר רבי שמעון "כל ימי בחד קטירא אתקטרנא".

שאלה:

תמצית המאמר בגליון הקודם היתה שמהותו של ספר הזוהר הקדוש היא גילוי הקשר של נשמות ישראל עם השי"ת, אך לא ניתנו ביאורים מספקים לכך. מה יסוד הדבר?

תשובה:

התורה הקדושה כולה היא חכמתו ורצונו יתברך, והרי הוא חכמתו ורצונו חד, לכל כל התורה כולה היא אורו יתברך. אך יש הבדל בין נגלות התורה הקדושה לסודות התורה הקדושה. כי הנגלות, הן דרכי ההתנהגות שלנו בעולם, ולכן אורו יתברך בהתלבשות ובהעלמה, אך הסודות, הן דרכי גילוי וספירותיו יתברך, הרי שאורו יתברך הוא בהארה ובגילוי. ולכן דווקא נשמת התורה, פנימיות התורה, היא שמגלה את אור השי"ת לישראל, ומגלה את אור נשמותיהם - שהן חלק ה' עמו.

וכמו שהצדיקים ביארו החילוק בין "תא שמע" שנאמר בנגלות התורה ובין "תא חזי" שנאמר בסודות התורה, שאם בנגלות רק שומעים את אורו יתברך, הרי שבסודות רואים את אורו יתברך כביכול, והיינו שהוא הרבה יותר בגלוי.

ולכן צריך לדעת שלא רק בל"ג בעומר אלא בכללות, שכדי לגלות את הנשמה צריך ללמוד את פנימיות התורה. החל מהזוהר הקדוש - וגם נגלות הזוהר מרוממות את האדם בגילוי אור השי"ת - ועד לספרי החסידות

שמרחיבים ומבארים את הזוהר הקדוש (אלא שבזוהר הקדוש הכל מדובר ביחס להשי"ת, ובספרי החסידות מדובר בנשמת ישראל שהיא בדוגמא דלמעלה). ובוודאי בל"ג בעומר צריך לשים מגמתו בספר הזוהר הקדוש.

וכה היה מבאר הרה"ק הרר"ב ממעזיבוז' זי"ע מדי שנה בל"ג בעומר, כשהיה עורך את סיום ספר הזוהר הקדוש "התנא האלקי - ער לערנט אונז געטליכקייט".

שאלה:

מה פשר התפילה אצל רשב"י? וכי מתפללים אנו אל הצדיקים?

תשובה:

כמובן שח"ו להתפלל אל הצדיקים, וסוגיא זו רחבה מאוד בפוסקים, אך נציין את התמצית העולה מדבריהם, שישנם ה' סוגי תפילות על קברי הצדיקים: א. תפילה פשוטה להשי"ת, רק שקברי הצדיקים מסוגלים לקבלת התפילות, כי יש שם השראת שכינתו יתברך. ב. תפילה להשי"ת בזכות הצדיקים. ג. הצדיק מעורר אותנו להתפלל להשי"ת, לכן נוסעים אל הצדיק כדי שיעורר אותנו לתפילה ראויה. ד. בקשה מהצדיק שיתפלל עלינו. כבקשת כלב בן יפונה על קברי האבות "בקשו עלי רחמים", והרי זה כמו שבצדיק חי נאמר "ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים" (ובעומק, כיון שאנו נשמה אחת עם הצדיק, אין הוא ממוצע). ה. תפילה להשי"ת שאורו של הצדיק יאיר בתוכנו. כי אור השי"ת מאיר דרך הצדיק, כפירוש הבעש"ט על "בשביל חנינא בני" - בצינור הצדיק, ועל כך באים לבקש מהשי"ת שיאיר לנו אורו ע"י הצדיק.

